

<https://doi.org/10.56936/18291775-2024.37-115>

ՀՏԴ՝ 61(071.1):811.19:37

ԲԺՇԿԱԳԻՏԱԿԱՆ ԼԵՉՎԻ ՈՒՍՈՒՑՄԱՆ ԽՆԴԻՐՆԵՐԸ

Սուբիայան Յ.Վ., Թոռոնյան Ն.Ա.

ԵՊԲՀ, հայոց լեզվի և բժշկական տերմինաբանության ամբիոն

Ստացված է՝ 04.04.2024թ., գրախոսված է՝ 18.04.2024թ., ընդունված է՝ 25.04.2024թ.:

Բանալի բառեր՝ կրթական համակարգ, բժշկագիտական լեզու, տերմինաբանություն, ելոստ, տառադարձություն, խնդրառություն, համաձայնություն:

Նախաբան

Ներկայումս ոչ մասնագիտական բուհերում հայոց լեզվի ուսուցումը չափազանց արդիական է ոչ միայն հայոց լեզվի ուսուցման ռազմավարական նշանակությամբ, այլև ժամանակակից գիտական, սոցիալ-տնտեսական, հասարակական-քաղաքական ոլորտներում անհատի մայրենի խորքային իմացության, խոսք կառուցելու, գրագետ, ազատ և անկաշկանդ հաղորդակցվելու պահանջով: Խոսքի իբրև մշակութային արժեք ձևավորելը նպատակաուղղված է նաև ազգային ինքնագիտակցություն և դիմագիծ ունեցող, հասարակության, երկրի և աշխարհի զարգացման մեջ ներդրում անելու ունակ անհատի ինքնաիրացմանը, նրա արժեհամակարգի ձևավորմանը: Իսկ բանավոր և գրավոր խոսքին տիրապետելու կարողություններ և հմտություններ մշակելու, խոսքի մշակույթ ձևավորելու համար անհրաժեշտ է ունենալ հարուստ բառապաշար, որը խոսքի շինանյութն է, տիրապետել լեզվական գիտելիքին՝ բովանդակալից խոսք կառուցելու համար:

Գաղտնիք չէ, որ բուհերում մասնագիտական հայերենի ուսուցման վիճակը բարելավման կարիք ունի, և այդ աշխատանքը պետք է լինի շարունակական՝ արձագանքելով գիտությունների զարգացման արդի միտումներին: Ընդ որում, «մասնագիտական հայերեն» հասկացությունը հարկ է ընկալել լեզվական գիտելիքի ավելի լայն տիրույթում՝ չսահմանափակվելով սոսկ գործող տերմինաբանական հարացույցներով կամ նորակազմ եզրույթներ շրջանառության մեջ դնելով:

Պետք է մասնագիտական հայերենի դասընթացը կառուցել քերականական գիտելիքի գրեթե ամբողջ ծա-

վալով՝ հնչյունաբանությունից մինչև ոճաբանություն:

Սույն հոդվածի նպատակը հայերենի բուհական դասընթացի անհրաժեշտության հիմնավորումն է, բովանդակության ճշտումը: Այս առումով ուշագրավ է ԵՊԲՀ հայոց լեզվի ամբիոնի փորձը մասնագիտական լեզվի ուսուցման խնդիրների շուրջ լուծումներ առաջադրելու առումով:

Իրավիճակ

Բժշկագիտությունը անընդհատ զարգացող և հզորացող գիտաճյուղերից է: Բժշկագիտության բնագավառում նորանում են հիվանդությունների բուժման միջոցներն ու մեթոդները, տեխնոլոգիաները, գիտատեխնիկական առաջընթացով պայմանավորված՝ ստեղծվում են նոր գործիքներ ու սարքավորումներ, ուստի օր օրի նորանում են նաև բժշկագիտական տերմինները:

Վերջին տարիների մեր դիտարկումները ցույց են տալիս, որ բժշկական մասնագիտական խոսքում օտարաբանությունները ոչ միայն ավելացել են, այլև կառուցվածքային-քերականական առումով բազմաբնույթ են դարձել: Մեկ-երկու տասնամյակ առաջ մեծ մասամբ ռուսերենից անցած օտարաբանությունները հիմնականում առնչվում էին կապերի գործածությանը, խնդրառությանը, որոշ չափով նաև համաձայնությանը: Ներկայումս բժշկագիտական խոսքում օտարաբանությունները թափանցել են նաև բայերի, ածականների, դերանունների, մակբայերի գործածության ոլորտներ: Լեզվական բազմաբնույթ աղավաղումներով ու անճշտություններով մասնագիտական լեզուն հարկադրված և անուղղակիորեն յուրարցնում է նոր սերունդը՝ սովորելով դասագրքերում առկա թեություններով առատ լեզուն: Կտրուկ ավելացել է հայալեզու գիտական գրականության քանակը, որը, անկասկած, պայմանավորված է կրթական և մասնագիտական կրթական համակարգի հայացմամբ: Փոխվել են նաև սովորողների պահանջները. եթե նախկինում ուսանողները յուրացնում էին տերմինների օտար եզրը՝ որպես մասնագիտական բառ, ապա ներկայումս, յուրացնելով օտար տերմինները, սովորողներն ուզում են իմանալ նաև դրանց հայերեն համարժեքները: Ուստի կրթական և գիտական ոլորտներում անփո-

* ՆԱՄԱԿԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ՀԱՍՑԵ

Յ.Վ. Սուբիայան

ԵՊԲՀ, հայոց լեզվի և բժշկական տերմինաբանության ամբիոն

Հասցե՝ ՀՀ, Երևան, 0025, Կոթյունի 2

Էլ. փոստ՝ henvs@mail.ru

Հեռ.՝ (+374) 91 74 87 86

խարհնեղի են մասնագիտական բառարանների նշանակությունը թե՛ մասնագետների, թե՛ սովորողների համար: Դրանց անհրաժեշտությունը պայմանավորված է նախևառաջ լեզուն անաղարտ պահելու պահանջով, և վերջապես բառարաններում տրվում են բառերի բազմազան իմաստները, որոնք իմանալով և յուրացնելով հնարավորություն է ընձեռվում ընտրելու խոսքաշարում ամենահամապատասխանը, դիպուկը և ճիշտը: Մենք դիտարկել ենք այն փաստը, որ երբ խոսվում է հայերենով արտահայտված մասնագիտական նախադասությունների մասին, բժիշկների մեծ մասը այն պատկերացնում է միայն որպես տերմին, այսինքն՝ մասնագիտական բառ: Այն տպավորությունն է ստեղծվում, թե բժշկագիտական խոսքը միայն տերմին է և ուրիշ ոչինչ: Իհարկե, դա այդպես չէ, քանի որ բժշկագիտական ոլորտը հիվանդությունների, հիվանդի գանգատների, վիճակի, զարգացող կլինիկական ընթացքի, նախավիրահատական, վիրահատական և հետվիրահատական իրողությունների ու բարդությունների, դեղերի բաղադրության և այլնի մասին նկարագրություններով հարուստ գիտական ոլորտներից մեկն է: Հասկանալի է, որ վերոհիշյալ նկարագրությունները, բացատրությունները, եզրակացությունները սերունդներին հանձնվում են գրավոր և բանավոր լեզուներով, որոնք միայն տերմիններով արտահայտելն անպատկերացելի է: Գիտական լեզուն էլ սնվում է մայր լեզվի բառապաշարից, քերականական ու բառակազմական օրինաչափություններից, կանոններից, և դրանք պարզապես անհնար է չպահպանելը կամ անտեսելը: Ցավոք, ներկայիս դպրոցական համակարգը, չի ապահովում նույնիսկ մայրենի լեզվի այնպիսի նվազագույն իմացություն, որ բավարար հիմք դառնա կրթությունը բարձրագույն ուսումնական հաստատություններում լիարժեքորեն շարունակելու համար: Խնդիրը բարդանում է նաև նրանով, որ շրջանավարտ դպրոցականների միայն մի փոքր մասն է օգտվում կրկնուսուցման համակարգից, որը, իհարկե, մասամբ է դրան օգնում, քանի որ նախ մասնագիտությունների միայն մի փոքր մասի համար է պահանջվում բուհական ընդունելության միասնական քննություն հայոց լեզվից՝ խախտելով «Լեզվի մասին» ՀՀ օրենքի դրույթը, ըստ որի՝ «Լեզվի մասին» ՀՀ օրենքի 2-րդ հոդվածի 5-րդ մասը պահանջում է. «Հայաստանի Հանրապետության բոլոր միջնակարգ-մասնագիտական, մասնագիտական-տեխնիկական և բարձրագույն ուսումնական հաստատություններում հայոց լեզվի ընդունելության քննությունը և հայոց լեզվի ուսուցումը պարտադիր են», երկրորդ՝ այդ քննությունը հիմնականում ենթադրում է դպրոցական ծրագրով նա-

խատեսված ընդամենը գրագիտության որոշակի մակարդակ ու քերականության իմացություն [4]: Վերոնշյալը մասնավորեցնելով բժշկական համալսարան ընդունվողների առումով՝ ուշադրության արժանացնելով նրանց լեզվական գիտելիքները՝ մասնագիտական խոսքը կյանքի կոչելու նպատակով, պատկերը, մեղմ ասած, անմխիթարական է դառնում. ուսանողների մեծ մասը բուհ է ընդունվում ուղղագրական թերարժեք գիտելիքներով, աղքատ բառապաշարով, լեզվական որևէ իրողության անծանոթ, և միտք արտահայտելու, բառապաշարը հարստացնելու առաջին աշխատանքները գրեթե միշտ ձախողվում են:

Հիմնավորումներ

Անհերքելի է, որ մայրենի լեզվի կատարյալ իմացությունը նպաստում է մասնագիտական ունակությունների, գիտելիքների սահմանների ընդլայնմանը, մասնագիտական նյութի բովանդակության յուրացմանը: Խնդիրը կարևորվում է հատկապես, երբ նկատի ենք ունենում ցավալի այն իրողությունը, որ ներկայումս գրեթե բոլոր բնագավառներում մասնագիտական լեզուն հեղեղված է հայերենի լեզվամտածողությանն անհարիր ոճական, քերականական տարատեսակ ու տարաբնույթ սխալներով, անհաջող պատճենված արտահայտություններով, խոսքի տրամաբանական թերություններով, անհարկի օտարաբանություններով: Այս ամենի հետևանքով բուհական դասընթացներում նախատեսած գիտելիքը շատ դեպքերում լիարժեքորեն չի հասնում սովորողին, տեղիք է տալիս թյուրըմբռնումների և հասկանալի դառնալու համար պահանջում է սովորականից մի քանի անգամ ավելի մտավոր լարում ու եռանդ: Անկասկած է, որ հայերենի, նրա մասնագիտական տվյալ ոճի առանձնահատկությունների բավարար իմացությունը այն անհրաժեշտ հիմքն է, որ հնարավորություն է տալիս յուրացնելու տվյալ ոլորտի գիտելիքները, այսինքն՝ մեծապես նպաստում է մասնագետ դառնալուն:

ԵՊԲՀ հայոց լեզվի և բժշկական տերմինաբանության ամբիոնը մասնագիտական հայերենի ուսումնական ծրագիրը կազմելիս նկատի է առել այն հանգամանքը, որ ապագա բժիշկները պետք է ունենան գրավոր խոսքի կառուցման և բանավոր հաղորդակցման հմտություններ, որը չափազանց կարևոր է մանավանդ բժիշկ-բուժառու հարաբերություններում: Դրանով պետք է ապահովվի բուժառուի՝ որպես ՀՀ քաղաքացու՝ պետական լեզվով տեղեկատվություն ստանալու սահմանադրական իրավունքը: Իսկ դա նշանակում է այն, որ բժշկի

խոսքը պետք է ամբողջապես ընկալելի լինի բժշկական օգնություն ստացող քաղաքացիների համար: Հետևաբար ապագա բժիշկը պետք է կարողանա իր մասնագիտական գրավոր և բանավոր խոսքը կառուցել գրագետ, դիպուկ և հստակ ձևակերպումներով՝ զերծ բառագործածության, օտարաբանության և այլ սխալներից:

Ուսանողների՝ բժշկագիտական տեքստ կազմելու և հիվանդությունը նկարագրելու կարողությունը և հմտությունը զարգացնելու նպատակով մեր ամբիոնում տարիներ շարունակ մշակվել է գործնական աշխատանքների պարզից բարդ համալիր համակարգ: Համացանցային տարբեր նյութերի հիման վրա ցուցադրվում են տարբեր հիվանդությունների ունեցող անձանց մարմնամասեր, օրգաններ՝ հանձնարարելով նկարագրել դրանք: Այնուհետև ուսանողների աշխատանքները համեմատելու-հակադրելու վերլուծության մեթոդով վեր են հանվում սխալ կազմությունները, դրանք բացատրվում են, առաջարկվում է գտնել առավել դիպուկ բառի գործածությունը տվյալ նկարագրության մեջ: Արդյունքում ուսանողները ստանում են մասնագիտական կապակցված խոսք՝ յուրացնելով խոսք կազմելու անհրաժեշտ լեզվական իրողությունները: Արգասաբեր աշխատանք է նաև հիվանդի գանգատները և հիվանդության ախտանշանները ներկայացնելու կարողությունների զարգացումը: Այսպես՝ աշխատանքի սկզբնափուլում որոշ ուսանողներ գանգատ և բողոք բառերի իմաստները՝ «Հիվանդը գանգատվում է» նախադասության մեջ գործածելով «բողոքում է» տարբերակը: Բացատրվում են դրանց տարբերությունները: Հիվանդության կլինիկական ընթացքը ներկայացնելիս դասախոսը ուղղորդում է ուսանողներին գործածելու համապատասխան բայեր՝ դիտվում է (են), նկատվում է (են) ..., կատարվում է (են), իրականացվում է (են)... և այլն: Բառագործածության սխալներն ուղղելու նպատակով գործնական ճանապարհով ևս կատարվում են տարաբնույթ աշխատանքներ. ընտրվում են հարանունների այն զույգերը, որոնք հաճախադեպ են բժշկագիտական խոսքում՝ հավաքել-հավաքագրել (անամեզը հավաքում են, ոչ թե հավաքագրում, ինչպես նշում են բազմաթիվ բժիշկներ), վերաբերել-վերաբերվել, զեկուցում-զեկույց, զերծ-զուրկ, ժառանգել-ժառանգություն ստանալ և այլն: Մասնակի աշխատանքներ են կատարվում որևէ իրողության վիճակագրություն կազմելու ուղղությամբ: Ըստ հանձնարարության՝ ուսանողները իրենց շրջապատում իրականացնում են հարցում, որոնց արդյունքների հիման վրա կազմում են գրաֆիկ կամ տրամագիր, ապա բանավոր վերլուծում են ներկայացված տվյալները: Այսպիսի

մասնակի աշխատանքներն ավարտվում են վերջնական համակցված հանձնարարությամբ՝ ըստ իրենց նախասիրության՝ ներկայացնել զեկուցում որևէ հիվանդության վերաբերյալ՝ առաջնորդվելով համապատասխան պլանով, ինչպես ընդունված է բժշկության ոլորտում՝ 1. հիվանդության պատմությունը, 2. պատճառները, 3. հիվանդի գանգատները, 4. ախտանշանները, 5. ախտորոշումը, 6. հիվանդության ընթացքը, 7. բուժումը, 8. ելքը, 9. կանխարգելումը, 10. բժշկի խորհուրդները:

Աշխատանքն ավարտելուց հետո ուսանողները լրացնում են «Հիվանդության պատմագիր», «Եզրակացություն» ձևաթղթերը՝ զարգացնելով բժշկագիտական գրավոր խոսք կառուցելու կարողություններն ու հմտությունները:

Գիտական ոլորտում և գիտաճյուղերում կարևոր խնդիրներից մեկն էլ տառադարձությունն է: Տառադարձությունը տերմինական գիտաբառապաշարի ամբողջության մեջ առանձնահատուկ տեղ է զբաղեցնում, որի համար անհրաժեշտ են տառադարձության նորմավորված հստակ կանոններ և այդ կանոններն անհրաժեշտաբար կիրառելու համար՝ քաջատեղյակություն: Իսկ ինչ է տառադարձությունը և ճիշտ է տառադարձության անհրաժեշտությունն առաջանում:

Ըստ Էդուարդ Աղայանի՝ տառադարձությունը՝ 1. Որևէ լեզվի կամ բարբառի հնչյունների գիտական՝ հնչյունական գրությամբ վերարտադրելը՝ գրելը: 2. Այդ տառերի կամ պայմանական նշանների համակարգը: 3. Մի լեզվի այբուբենով գրածը մի այլ լեզվի այբուբենով գրելը [1]:

Հայտնի է նաև, որ մի լեզվից մի այլ լեզու կատարված տառադարձությունը առաջացնում է մի շարք բարդություններ՝ պայմանավորված երկու լեզուների հնչյունական տարբերություններով: Սակայն տառադարձվող տերմինը երկրորդ լեզվով ոչ միայն արտասանվում է, այլև գրվում: Ուստի առաջանում է նաև տառադարձված տերմին գրելու խնդիրը, քանի որ յուրաքանչյուր լեզու ունի իր մշակված, կանոնակարգված ուղղագրական կանոնները: Տառադարձված տերմինը ենթարկվում է տառադարձվող լեզվի ուղղագրական կանոններին: Օրինակ՝ հունարեն **օֆթալմ(-ո)** (հուն. ophthalmos աչք) տերմինով կազմված բարդ բառը, եթե այն երկրորդ բաղադրիչն է, հայերենում տառադարձվելիս բառամիջում գրվում է **օ՝** ենթարկվելով հայերենի ուղղագրական կանոնին, այսպես՝ **panophthalmitis - պանօֆթալմիտ, anophthalmia - անօֆթալմիա, enophthalmus - Էնօֆթալմ** և այլն:

Անցյալ դարի 80-ական թվականներից հայ

գրականության մեջ և մամուլում օտար բառերի և հատուկ անունների տառադարձություն կատարելիս ակնհայտորեն շեղումներ նկատվեցին 1939 թվականին տերմինաբանական կոմիտեի կողմից հաստատված կանոններից: Անհրաժեշտություն առաջացավ հայերենում վերանայելու բաղաձայնների տառադարձման կանոնները, որոնք վավերացվեցին Ա. Ղարիբյանի, Գ. Չահուկյանի և այլոց նախագծերի հիման վրա: Այսպես՝ ըստ Ա. Ղարիբյանի նախագծի (1957թ. մայիս)՝ «ռուսերեն **be**-ն տառադարձել հայերեն **իե**. օրինակ՝ **Вьетнам** - Վիետնամ, **премьер** - պրեմիեր և այլն» [2]:

Ըստ Գ. Չահուկյանի նախագծի, որը հաստատվել է 1983թ. սեպտեմբերի նիստում, ՀՍՍՀ Մինիստրների խորհրդին առընթեր տերմինաբանական կոմիտեն հաստատեց և հանձնարարեց ուղղորդվել որոշ բաղաձայնների, տառակապակցությունների, միջին արտասանությունն ունեցող որոշ հնչյունների և որոշ ձայնավորների վերաբերյալ վերանայված ու հստատված կանոնների համաձայն [3]:

Այսպիսով, գիտակրթական համակարգում հայոց լեզվի արդի փուլում արդիական խնդիր է բժշկագիտական տերմինների տառադարձության կանոնների պահպանումն ու ամրագրումը: Հայտնի է, որ բժշկագիտական լեզվի տերմինները կազմված են հունա-լատինական տերմինատարրերից, նախածանցներից, վերջածանցներից, արմատներից: Բժշկագիտական տերմինները ներկայումս էլ պետք է տառադարձվեն ամրագրված գործող կանոններով: Սակայն այդ կանոնների թերիմացությունը կամ չիմացությունը բժշկագիտական մասնագիտական գրավոր խոսքում տեղիք է տալիս ուղղագրական սխալների, որի պատճառով էլ հաճախ բառերի իմաստները դառնում են անըմբռնելի:

Բժշկական մասնագիտական գրականությունը հեղեղված է նաև խնդրառության, համաձայնության, շարադասության բազմաթիվ սխալներով, որոնք մեր լեզու են սպրդել հատկապես օտարաբանություններից, մասնավորապես ռուսերենից կատարված պատճենված թարգմանությունների պատճառով՝

խաթարելով հայերենի լեզվամտածողությունը, խանգարելով ուսանողին՝ յուրացնելու մասնագիտական միտքը, մասնագիտական բովանդակությունը: Այսպես՝ խնդրառության սխալներ՝ դեղը լավ է անդրադառնում հիվանդների վրա, ... խոչընդոտում է բնականոն զարգացմանը, համաձայնության սխալներ՝ ... դիտվում է սրտխառնոց, գլխապտույտ և թուլություն, ... առաջանում է տեղային ցավ, ոսկրերի բեկորների տեղաշարժ և ճրթճրթոց, շարադասության սխալներ՝ բարդ անատոմիական կառուցվածք, մանր մետաղական և ոսկրային բեկորներ, առատ ներքին արյունահոսություն և այլն:

Եզրակացություն

Այսպիսով, անհրաժեշտ ենք համարում պնդել, որ «Մասնագիտական հայոց լեզու» առարկայի դասընթացը՝ որպես հանրակրթական դպրոցի «Հայոց լեզու» առարկայի շարունակություն՝ մասնագիտական թեքումով, ոչ մասնագիտական բուհերում ոչ միայն կարևոր է, այլև հրատապ: Բուհերը ոչ միայն պատրաստում են մասնագետներ, այլև միաժամանակ կրթում են հայոց ազգային պետության քաղաքացիներ, որոնց ազգային ինքնության կարևորագույն բաղադրիչներն են պետական լեզուն ու ազգային մշակույթը:

Հրատապ խնդիր են այդ դասընթացի արդյունավետությունը բարձրացնելը՝ բովանդակային ու որակական արդիական նշանոցեր սահմանելով, դասագրքերը և ուսումնական այլ նյութերը կատարելագործելով, ոչ մասնագետների թարգմանությունները վերահսկելով, նոր մեթոդներ ու տեխնոլոգիաներ կիրառելով, ժամաքանակն ավելացնելով, դասընթացի որակը վերահսկելով: Միաժամանակ անհրաժեշտ է մշակել մեթոդներ՝ գործնական ճանապարհով զարգացնելու ուսանողների հաղորդակցական, խոսք կառուցելու կարողությունները և հմտությունները՝ հայերենի, հատկապես մասնագիտական հայերենի պահանջարկը մեծացնելու և մրցունակությունը բարձրացնելու նպատակով:

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ

1. Աղայան Էդ., Արդի հայերենի բացատրական բառարան, հ. 2, «Հայաստան» հրատ., Երևան, 1976, էջ 1413:
2. Տերմինաբանական և ուղղագրական տեղեկատու, Երևանի համալսարանի հրատ., Երևան, 1988, էջ 258:
3. Տերմինաբանական և ուղղագրական տեղեկատու, Երևանի համալսարանի հրատ., Երևան, 1988, էջ 258:
4. <https://www.arlis.am/DocumentView.aspx?docid=90418>

РЕЗЮМЕ

ПРОБЛЕМЫ ПРЕПОДАВАНИЯ МЕДИЦИНСКОГО ЯЗЫКА

Сукиасян Г.В., Торунян Н.А.

ЕГМУ, Кафедра армянского языка

Ключевые слова: система образования, медицинский язык, терминология, транскрипция, запрос, согласие.

В статье отмечается о необходимости улучшения состояния профессионального преподавания армянского языка в университетах и его путях.

Цель данной статьи – обосновать необходимость преподавания курса армянского языка в университете и уточнение содержания. В этом плане примечателен опыт кафедры армянского языка ЕГМУ в предложении решения проблемы преподавания языка в целях развития у студентов умения на армянском языке профессионально составлять медицинский текст и описывать заболевания. За годы работы на кафедре

была разработана система практических занятий от простого до сложного.

В статье обосновывается то утверждение, что курс «Профессиональный армянский язык» как продолжение предмета «Армянский язык» общеобразовательной школы с профессиональной направленностью в непрофессиональных вузах не только важен, но и актуален. Университеты не только готовят специалистов, но и одновременно обучают граждан армянского национального государства, в которых государственный язык и национальная культура являются важнейшей составляющей национальной идентичности.

SUMMARY

CHALLENGES OF MEDICAL LANGUAGE TEACHING

Sukiasyan H.V., Torunyan N.A.

YSMU, Department of Armenian Language

Keywords: educational system, medical language, terminology, term, transcription, declension, agreement.

The article delves into the imperative need and strategies to enhance the quality of professional Armenian teaching within the University settings. Its objective is to underscore the significance of integrating Armenian language courses into the University curricula and to elucidate the course's content. In this context, the experience of the YSMU Armenian Language Department stands out for its contribution to resolving challenges in teaching professional language. Over the years, the department has progressively developed a comprehensive system of

practical tasks, aimed at fostering students' proficiency in composing medical texts and describing diseases.

The article argues convincingly for the inclusion of the “Professional Armenian Language” course, building upon the subject of “Armenian Language” in the secondary education, particularly in non-specialized universities. It emphasizes that Universities not only equip students with professional skills, but also play a pivotal role in nurturing citizens of the Armenian national state, wherein the national language and culture constitute integral components of their identity.